

Arrest van het Hof van 31 maart 1965¹

Samenvatting

1. *Financiële bepalingen — Heffing — Moratoire verhoging — Karakter — Geldstraf of dwangsom*
(E.G.K.S.-Verdrag, artt. 36, 50, lid 3)
2. *Financiële bepalingen — Heffing — Regeling van de wijze van vaststelling en inning — Strikte interpretatie*
(E.G.K.S.-Verdrag, art. 50, lid 2)
3. *Exceptie van onwettigheid in de zin van artikel 36, lid 3, van het E.G.K.S.-Verdrag — Beperking van het toepassingsgebied tot de algemene beschikkingen en aanbevelingen — Verval van de beroepstermijn*
4. *Exceptie van onwettigheid in de zin van artikel 36, lid 3, van het E.G.K.S.-Verdrag — Onmiddellijk verband rechtens tussen de bestreden handeling en de algemene handeling*

1. De moratoire verhogingen voorzien in lid 3 van artikel 50 van het E.G.K.S.-Verdrag zijn geldstraffen of dwangsommen in de zin van artikel 36 van dit Verdrag.

2. De bepalingen van artikel 50, lid 2, van het E.G.K.S.-Verdrag zien slechts op de wijze van vaststelling en inning van de heffing en zijn niet toepasselijk op de moratoire verhogingen voorzien in lid 3 van dit artikel. Waar het hier bepalingen betreft welke op straffe van nietigheid voor de beschikkingen van de Hoge Autoriteit in acht te nemen regels bevatten op

het gebied van de heffingen, mag de toepassing ervan niet bij wege van interpretatie worden uitgebreid op in het Verdrag niet bepaaldelijk genoemde gevallen.

3. Vgl. Samenvatting no. 4 van het arrest in de zaak 3-59, Jurisprudentie, deel VI, blz. 123.

4. De onwettigheid van algemene beschikkingen kan slechts tot grondslag van een exceptie van onwettigheid dienen voor zover er een onmiddellijk verband rechtens bestaat tussen bedoelde algemene beschikkingen en de bestreden handeling.

In de zaak 21-64 :

MACCHIORLATI DALMAS & FIGLI,

gevestigd te Turijn, vertegenwoordigd door de heer G. Macchiorlati Dalmas,

¹ — Procestaal : Italiaans.

bijgestaan door mr. A. Astolfi, advocaat bij het Hof van Cassatie van de Italiaanse Republiek,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. E. Arendt, rue Willy Goergen 6 te Luxemburg,

verzoekster,

tegen

HOGЕ АUТОRІTEІT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur
dr. I. Telchini, als gemachtigde,
bijgestaan door mr. P. Ziccardi, hoogleeraar aan de Universiteit van Milaan, advocaat bij het Hof van Cassatie van de Italiaanse Republiek,
ten deze domicilie gekozen hebbende place de Metz 2 te Luxemburg,

verweerster,

betreffende de nietigverklaring, althans de wijziging van de beschikking van de Hoge Autoriteit van 8 april 1964 — d.d. 14 april 1964 aan verzoekster betekend —, houdende bevel tot betaling van 7 000 000 Lire «wegens moratoire verhogingen van de heffingsbijdragen»,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt :

Ch. L. Hammes, President,
A. M. Donner en R. Lecourt, Kamerpresidenten,
L. Delvaux en R. Monaco (Rapporteur), Rechter,
Advocaat-Generaal : K. Roemer
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — De aan het geding ten grondslag liggende feiten

Overwegende dat deze feiten als volgt kunnen worden samengevat :

In september 1958 zond verzoekster aan de Hoge Autoriteit de voor de berekening van de heffingsgrondslag nodige opgaven betreffende haar productie. Deze opgaven hadden betrekking op de periode december 1955 — maart 1958.

Op basis van deze en andere gegevens, bij de verrichte controles, althans op indirecte wijze over aan de genoemde periode voorafgaande of daaropvolgende tijdvakken verkregen, berichtte de Hoge Autoriteit verzoekster bij brief van 13 februari 1959 dat het aan heffing verschuldigde bedrag over de periode 1 januari 1953 tot 5 november 1958 21 541 543 Lire bedroeg, (bij een eerdere beschikking van 29 oktober 1958 werd slechts berekend hetgeen tot 25 april 1958 verschuldigd was), zijnde 16 060 945 Lire aan eigenlijke heffing en 5 480 598 Lire aan moratoire verhogingen.

Tegen deze individuele beschikking stelde verzoekster het beroep 22-59 in, hetwelk een jaar later in het register werd doorgehaald, nadat zij afstand van instantie had gedaan en partijen compensatie der kosten overeengekomen waren.

Met name werd overeenstemming bereikt over de afbetaling van de hoofdschuld in maandelijkse bedragen van 2 650 000 Lire zulks tot het einde van februari 1960. Het verschuldigde bedrag werd voor de periode eindigende op 5 november 1958 berekend op basis van de litigieuze beschikking van 13 februari 1959 en voor de daarop volgende maanden op grondslag van de door de onderneming zelve verstrekte opgaven.

Het saldo van de hoofdschuld werd in februari 1961 integraal voldaan (bijlage V tot het verzoekschrift). Op 26 april 1961 berichtte de Hoge Autoriteit verzoekster dat de op 5 februari 1961 verschuldigde moratoire verhogingen in totaal 9 334 514 Lire bedroegen. Op 20 februari 1962 verzocht Macchiorlati kwijschelding van deze verhogingen (bijlage 10 tot het verzoekschrift). De Hoge Autoriteit voldeed gedeeltelijk aan dit verzoek door genoemd bedrag tot 7 000 000 Lire terug te brengen; na een nieuw verzoek van rekwestrante te hebben afgewezen (bijlagen 11 en 12 tot het verzoekschrift) nam zij op 14 november 1962 een beschikking ad hoc. Met het beroep 1-63 bestreed verzoekster deze beschikking; zij werd door het Hof nietig verklaard daar zij niet voldoende met redenen was omkleed.

De Hoge Autoriteit heeft verzoekster daarna uitgenodigd overeenkomstig artikel 36 van het Verdrag haar bezwaren in te zenden (in de

loop van deze procedure herhaalde rekwestrante haar verzoek tot algehele kwijtschelding van de moratoire verhogingen; bijlagen 13 en 14 tot het verzoekschrift), zij gaf op 8 april 1964 een nieuwe beschikking waarbij zij de verschuldigde verhogingen andermaal op 7 000 000 Lire vaststelde (bijlage 6 tot het verzoekschrift). Het is deze beschikking welke het voorwerp van het onderhavige beroep vormt;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat verzoekster concludeert dat het den Hove behage :

primair:

«nietig te verklaren de beschikking van de Hoge Autoriteit van 8 april 1964, op 14 april 1964 aan verzoekster betekend;

subsidiar:

na bedoelde beschikking nietig verklaard te hebben, te bepalen dat verzoekster van de verschuldigde moratoire verhogingen zal worden vrijgesteld;

meer subsidiar:

de bestreden beschikking te wijzigen in dier voege dat bedoelde verhogingen tot een redelijk bedrag worden teruggebracht;

De Hoge Autoriteit in de kosten te veroordelen»;

Overwegende, dat *verweerster* concludeert, dat het den Hove behage :

«De primaire en subsidiaire vorderingen van verzoekster als zijnde niet ontvankelijk, althans ongegrond, af te wijzen met veroordeling van verzoekster in de proceskosten.»

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

Ten aanzien van de ontvankelijkheid:

Verweerster meent dat enkele middelen van het beroep niet ontvankelijk zijn. Zij beroept zich daartoe op bepaalde uitspraken van het Hof, in verband met artikel 33 en artikel 36 tweede lid van het Verdrag gegeven, welke deze exceptie zouden rechtvaardigen en stelt voorts het volgende :

1) Aangaande de individuele beschikking van 13 februari 1959

- De termijn waarbinnen deze beschikking moet worden bestreden is thans verstreken;

- bedoelde beschikking werd eertijds wél tijdig bestreden (beroep 22-59), doch dit geding werd niet voortgezet;
- de ter zake gedane afstand werd gevolgd door een verklaring van berusting;
- het beroep op artikel 36 van het Verdrag geldt alleen voor die regels waarnaar de rechtstreeks bestreden beschikking verwijst en dan nog binnen de grenzen van het geschil gelijk die door het voorwerp van bedoelde beschikking worden bepaald;
- wanneer er tussen twee individuele beschikkingen verband bestaat, kan het tegen één daarvan ingestelde beroep geen betrekking hebben op maatregelen verval in de andere beschikking, wanneer deze inmiddels onaantastbaar is geworden.

Tevergeefs beroept verzoekster zich op de leer van de bekrachtigende rechtshandeling wanneer zij stelt dat de berekening van de heffings-schuld, welke bij de eerdere beschikking was gevoegd, haar andermaal bij de individuele beschikking van 8 april 1964 werd betekend. Immers dit feit neemt niet weg, dat laatstgenoemde beschikking autonoom geacht moet worden ten opzichte van de beschikking van 13 februari 1959.

2) Aangaande de algemene heffingsbeschikkingen 3-52, 29-55 en 31-55

- Verzoekster kan te dezer zake geen beroep instellen, nu er op dit punt tussen partijen geen sprake is van een geschil in technische of juridische zin. Immers deze beschikkingen welke de algemene normen bevatten voor de heffing, vormen de grondslag van de beschikking van 13 februari 1959. In haar beroep tegen laatstgenoemde beschikking heeft verzoekster echter de wettigheid dezer algemene normen niet betwist; toen zij afstand van instantie deed heeft zij op dit punt geen enkel voorbehoud gemaakt en het bedrag der verschuldigde heffing vrijelijk aanvaard;
- bovendien heeft verzoekster, nu de termijn van beroep tegen de beschikking van 13 februari 1959 is verstreken, het recht verloren deze laatste te bestrijden en kan zij zich derhalve niet meer op de beweerde onregelmatigheid der aan die beschikking ten grondslag liggende algemene regelingen beroepen;
- de berusting van verzoekster brengt derhalve voor haar verval van het recht mede om de wettigheid der heffingsregelingen te betwisten;
- de tegen de beschikking 3-52 voorgedragen grief ten slotte, als zou het sanctiestelsel van de Hoge Autoriteit afwijken van hetgeen te dien aanzien in het Verdrag is voorzien, kan niet worden ontvangen, daar niet mag worden aangenomen, dat particulieren het rechtens vereiste belang bezitten om de wettigheid van algemene beschikkingen door de rechter te doen toetsen.

Verzoekster beroept zich harerzijds eveneens op de rechtspraak van het Hof ter weerlegging van de argumenten waarmede verweerster — met name op grond van artikel 36, tweede lid, van het Verdrag — de ontvankelijkheid bestrijdt. Haar onderzoek leidt haar tot de volgende beweringen (repliek blz. 3 tot 9) :

- artikel 36 van het Verdrag is, wat het beroepsrecht betreft, mede van toepassing op moratoire verhogingen, daar deze vallen onder het begrip « geldelijke sancties » in ruime zin :
- het Hof heeft artikel 36, laatste lid, extensief geïnterpreteerd, ten einde de rechtsbescherming zoveel mogelijk uit te breiden.

Zij leidt hieruit af dat laatstgenoemde bepaling ook van toepassing is wanneer de beschikking, welke aan de rechtstreeks bestreden beschikking ten grondslag ligt, zelf eveneens van individuele aard is.

Het is bijzonder onlogisch om met een beroep op het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 33 van het Verdrag de toepasselijkheid van artikel 36, derde lid, té willen ontkennen ingeval het een individuele beschikking betreft. Het is immers duidelijk dat zodanige beschikking slechts *indirect*, na afloop van die termijn van 30 dagen zal worden bestreden en wel om de eenvoudige reden dat bedoelde beschikking vóór het einde van die termijn *rechtstreeks* kan worden aangevallen.

Gelijk de Hoge Autoriteit zelve stelt, dient het beginsel van de rechtszekerheid zonder twijfel te worden geëerbiedigd. Maar dit mag nimmer leiden tot een beperking van de rechtsbescherming waarop de ondernemingen aanspraak kunnen maken. De rechtszekerheid is gewaarborgd door het feit, dat de onwettigheid van de basisbeschikking slechts de nietigverklaring van de bestreden individuele beschikking met zich brengt, of wel door de verklaring van de betrokkene dat hij in de beweerdelijk onwettige beschikking berust (arrest van het Hof in de zaak 10-56).

Met betrekking tot dit laatste element merkt *verzoekster* op dat een neutrale, kleurloze gedraging, dan wel het stilzwijgen van de betrokkene — die het immers om praktische reden wellicht niet opportuun achtte een beroep in te stellen —, niet het bewijs van een berusting oplevert. Deze laatste immers moet blijken uit een duidelijke aanvaarding, of uit handelingen welke niet te verenigen zijn met de wil zich van rechtsmiddelen te bedienen. Daarom kan het feit dat men een individuele beschikking heeft bestreden zonder zich indirect te beroepen op gebreken in de algemene basisbeschikking niet als een berusting ten opzichte van deze laatste worden beschouwd. Indien een eiser bij zijn beroep een bepaald middel niet voordraagt, verliest hij daardoor nog niet het recht dit in een ander geding te doen, mits de formele en materiële rechtsregels zich daartegen niet verzetten en uit de houding van de betrokkene duidelijk blijkt, niet dat hij van dit bepaalde middel afziet, doch dat hij tegen de beschikking slechts bezwaar maakt op de in het geding met name genoemde punten. In het onderhavige geval moet een berusting van *verzoekster* om de volgende redenen uitgesloten worden geacht :

— wat betreft de beschikking van 13 februari 1959

Toen verzoekster in de zaak 22-59, waarbij de onderhavige beschikking werd bestreden, afstand van instantie deed, verklaarde zij in haar brief van 30 april 1960: « de afstand beduidt niet dat wij berusten in het standpunt van de Hoge Autoriteit met betrekking tot de criteria waarop zij de berekening doet steunen van de heffingsbijdragen welke het voorwerp vormen van het thans te beëindigen geding... » (bijlage 7 tot het verzoekschrift).

Blijkens de litigieuze beschikking van 8 april 1964 werd daarbij de positie van verzoekster « opnieuw onderzocht » en, nu daarin verwezen wordt naar een reeds in de beschikking van 13 februari 1959 opgenomen berekening, moet deze laatste beschouwd worden als de rechtsgrondslag van de beschikking van 8 april. In ieder geval is het geoorloofd, hetzij de berekening van de heffingsbijdragen en dus ook van de verhogingen rechtstreeks te bestrijden gelijk die in de beschikking van 13 februari 1959 is vervat — mits die opstelling wordt beschouwd als een deel van de beschikking van 8 april 1964 (waartegen een specifiek middel werd voorgedragen) — hetzij die opstelling aan te vallen krachtens artikel 36, derde lid, voor zover zij voortvloeit uit de beschikking van 13 februari 1959, waarop de beschikking van 8 april 1964 berust;

— betreffende de beschikking 3-52 en de daarin achtereenvolgens aangebrachte wijzigingen, alsmede beschikking 31-55

Verzoekster verwijst allereerst naar de reeds ontwikkelde gronden, waaruit zou blijken dat zij niet in de onderhavige beschikking heeft berust.

Reeds in de zaak 1-63 heeft zij te kennen gegeven, dat zij het voor de berekening van de heffing toegepaste criterium niet als geldig kon aanvaarden. Indien zij niettemin de heffing regelmatig heeft doorbetaald, dan deed zij zulks omdat het nieuwe tarief belangrijk lager was dan het aanvankelijke, zodat er voor haar geen reden bestond tot beklag.

Bij dupliek verwijst *verweerster* naar de conclusie van de Advocaat-Generaal in de zaak 1-63. In verband met een aantal door verzoekster opgeworpen vragen, welke naar haar mening van algemeen belang zijn, geeft zij uitgebreide beschouwingen, ten betoge dat het beroep, voorzien in artikel 36 van het Verdrag, niet kan worden aangewend tegen onaanastbaar geworden individuele beschikkingen en dat in het onderhavige geval, zowel formeel- als materieelrechtelijk, de vereiste voorwaarden niet aanwezig zijn om via artikel 36 de onwettigheid der algemene beschikkingen in te roepen.

Met betrekking tot het eerste punt merkt *verweerster* op dat, anders dan ten aanzien van algemene beschikkingen, de rechtsmiddelen welke het Verdrag tegen individuele beschikkingen voorziet zodanig zijn geregeld, dat deze beschikkingen onaanastbaar worden wanneer daartegen niet krachtens artikel 33 beroep is ingesteld.

Ten aanzien van het tweede punt onderscheidt zij tussen de in oktober 1958 verschuldigde heffingen en die welke in december 1960 zijn vervallen. Wat de eerste groep van bedragen betreft is het beroep niet ontvankelijk, daar de daarop betrekking hebbende beschikking van 13 februari 1959 onaantastbaar is geworden; de niet-ontvankelijkheid van de tweede grief vloeit voort uit het feit dat verzoekster geen beroep meer kan instellen tegen de algemene regelingen of beschikkingen waarbij de heffingsplicht wordt omschreven en nader geregeld, hetzij omdat verzoekster bedoelde voorschriften als geldig heeft erkend, hetzij daar deze definitief rechtskracht hebben verkregen nu de beschikking van 13 februari 1959, waarin naar die voorschriften wordt verwezen, onaantastbaar is geworden;

Ten principale

A — Ten aanzien van de individuele beschikking van 8 april 1964

Schending van wezenlijke vormvoorschriften daar de aangevoerde motieven tegenstrijdig en ongerijmd zijn

Verzoekster stelt dat, indien de voorgaande beschikking van 14 november 1962 reeds onvoldoende met redenen was omkleed — gelijk het Hof in zijn arrest in de zaak 1-63 heeft beslist —, de considerans van de onderhavige beschikking zodanig verward en tegenstrijdig is dat de feiten zijn verdraaid en het niet mogelijk is enige samenhang in de redenering te onderkennen. Zij citeert daartoe enkele gedeelten uit de overwegingen (verzoekschrift blz. 21 tot 23).

Ter weerlegging van deze grief geeft *verweerder* een analyse van de overwegingen en van de feitelijke elementen waarop de beschikking berust, alsmede van de strekking van de verschillende bepalingen. Bij dupliek merkt zij nog op dat verzoekster bedoelde grief bij repliek kennelijk niet heeft gehandhaafd.

Schending van wezenlijke vormvoorschriften wegens gebrekkige motivering van de beslissing op verzoek van 18 februari 1964, waarbij kwijtschelding van de moratoire verhogingen werd gevraagd

Verzoekster meent dat de bewering op blz. 6 van de beschikking, als zou het bovenbedoeld verzoek geen nieuw element bevatten op grond waarvan alsnog gunstig kon worden beschikt, ongegrond is en bovendien niet als motivering kan worden beschouwd indien men bedenkt dat verzoekster ter zake reeds een beroep had ingesteld (beroep 1-63) waarbij zij in het bijzonder verwijst naar de conclusies van de Advocaat-Generaal in die zaak. De Hoge Autoriteit was in casu gehouden haar beschikking met redenen te omkleeden en afzonderlijk op bedoeld verzoek te beslissen.

De op 17 februari 1964 krachtens artikel 36 tot verzoekster gerichte uitnodiging had derhalve slechts een zuiver formele betekenis en werd alleen gedaan om te voorkomen, dat de grief van schending van de wet zou worden voorgedragen. Bovendien werd de beschikking aan

verzoekster betekend zonder dat men haar vooraf van de afwijzing van het verzoek op de hoogte had gesteld.

Verweerster merkt samenvattend op dat de haar verweten gebrekkige motivering slechts een gevolg was van het feit, dat het door rekwestrante ingediende verzoek zelf niet met redenen was omkleed. Bovendien behoefde de Hoge Autoriteit in een administratieve beschikking als de onderhavige geen acht te slaan op argumenten welke in een afzonderlijk proces, namelijk de zaak 1-63, waren voorgedragen.

Bovendien vindt de grief met betrekking tot het achterwege blijven van de betekening der afwijzing van het verzoek, nog vóór van de beschikking zelf kennis was gegeven, geen steun in artikel 36 van het Verdrag, welk voorschrift de Hoge Autoriteit nauwkeurig heeft opgevolgd.

Détournement de pouvoir gelegen in het feit dat de Hoge Autoriteit haar aanspraken op de moratoire verhogingen heeft gehandhaafd, hoewel partijen over de kwijtschelding daarvan overeenstemming hadden bereikt

Verzoekster beweert dat in het onderhoud, op 21 april 1960 gevoerd tussen verzoekster en de heer D. Capodanno enerzijds en de Hoge Autoriteit anderzijds, partijen een schikking hebben getroffen van de volgende inhoud :

- 1) verzoekster verbindt zich tot betaling van de achterstallige heffingsbedragen berekend op basis van de door de Hoge Autoriteit ambtshalve verrichte schattingen en zegt voorts toe dat zij in het vervolg de aangiften betreffende haar productie geregeld in zou zenden;
- 2) verweerster ziet af van de moratoire verhogingen;
- 3) verzoekster verklaart afstand te doen van instantie in de zaak 22-59; de proceskosten worden gecompenseerd.

Nu verzoekster haar aldus aangegane verbintenissen is nagekomen, moet de in de bestreden beschikking neergelegde aanspraak van de Hoge Autoriteit op betaling van bedoelde verhogingen ten enenmale onwettig worden geacht.

Ten bewijze van de inhoud van deze dading vordert verzoekster bij repliek dat de heer D. Capodanno, die haar bij het onderhoud van 21 april 1960 bijstond, als getuige ter zake zal worden gehoord.

Voorts beroept zij zich op de volgende stukken :

- de brief van 30 april 1960 waarbij zij de Hoge Autoriteit mededeling deed van de afstand van instantie en bevestigde dat deze werd gedaan « onder voorwaarde dat de Hoge Autoriteit harerzijds zou afzien van voldoening der moratoire verhoging ten belope van 5 480 508 Lire (welk bedrag in de bestreden beschikking werd genoemd), zulks overeenkomstig de ons ter

- zake door U en de bij het onderhoud aanwezige ambtenaren uitdrukkelijk gegeven verzekeringen » (bijlage 7 tot het verzoekschrift);
- het antwoord van de Hoge Autoriteit van 6 mei 1960 waarbij werd betwist dat zodanige verzekering aan verzoekster zou zijn gegeven en voorts gesteld dat haar slechts zou zijn gezegd dat, « de vennootschap Macchiorlati na integrale voldoening der ter zake van de heffing verschuldigde bedragen, kwijtschelding van de moratoire verhogingen zou kunnen verzoeken en dat de inwilliging van dit verzoek in hoge mate afhankelijk zou zijn van de door haar bij de afdoening betoonde goede wil » (bijlage 8 tot het verzoekschrift);
 - het in naam van verzoekster door de heer Capodanno — die bij het afsluiten van de onderhandelingen aanwezig was — tot de Hoge Autoriteit gerichte antwoord (bijlage 9 tot het verzoekschrift);

Zij wijst er voorts op dat zowel de inhoud van de tweede brief, als de houding door de ambtenaren van de Hoge Autoriteit bij meer genoemd onderhoud aangenomen, bij verzoekster de wettige overtuiging moesten vestigen dat de kwijtschelding met zekerheid mocht worden verwacht.

Tegen het argument dat een dergelijke dading — gesteld al dat zij inderdaad tot stand was gekomen — slechts schriftelijk kan worden aangegaan, merkt verzoekster op dat zodanige eis in het onderhavige geval strijdig met goede trouw moet worden geacht.

Verweerster ontkent ten stelligste dat tussen partijen een dading tot stand gekomen zou zijn of dat zij eenzijdig haar aanspraken op de verhogingen zou hebben laten varen. De Hoge Autoriteit heeft slechts toegestemd in een afbetalingsregeling voor de hoofdsom en een compensatie van de proceskosten.

Zij citeert gedeelten uit de conclusie van de Advocaat-Generaal in de zaak 1-63 welke op dit punt betrekking hebben en merkt op dat de beweerde dading, indien zij al ware overeengekomen, op straffe van nietigheid schriftelijk had moeten worden aangegaan; zij wijst voorts op de brief van verzoekster van 11 mei 1960 waarin zij — door de krachtige houding van de Hoge Autoriteit daartoe gedwongen — van haar oorspronkelijke vordering afziet en zich beperkt tot de wens dat een gunstige beoordeling van haar gedragingen tot kwijtschelding zal leiden. In de brief van 6 mei 1960, afkomstig van een ambtenaar van de Hoge Autoriteit, wordt het bestaan van een dading gedementeed; deze brief stemt overigens naar de geest met die van 11 mei 1960 overeen.

Nu het aangeboden getuigenbewijs in strijd komt met het reeds geleverde schriftelijke bewijs, kan het in casu niet worden toegelaten. Voor het onwaarschijnlijke geval dat toch een instructie zou worden bevolen, behoudt de Hoge Autoriteit zich het recht op tegenbewijs voor;

Schending van artikel 6 van de beschikking 3-52

Volgens *verzoekster* blijkt uit de bij de onderhavige beschikking gevoegde afrekening dat de Hoge Autoriteit, zij het ook in zeer geringe mate, de cijfers van de verhogingen naar boven heeft afgerond, zodat het in de beschikking 3-52 vastgestelde maandelijks percentage over de niet voldane bedragen overschreden werd.

Verweester vermeldt de door haar voor die afrekening aangenomen criteria en tracht aldus de ongegrondheid van dit middel aan te tonen, waarbij zij nog opmerkt dat het hier om een belachelijk gering verschil gaat (0,83 Lire). Bij dupliek voegt zij hier nog aan toe dat *verzoekster* kennelijk niet bij dit middel heeft gepersisteerd, nu zij hierop bij repliek niet nader ingaat;

B — Ten aanzien van de algemene beschikkingen 3-52 en 29-55

Schending van artikel 50, paragraaf 2, van het Verdrag, gezien in verband met de algemene beschikking 3-52

Met een beroep op artikel 50, paragraaf 2, van het Verdrag stelt *verzoekster* dat de algemene beschikking 3-52 een schending van wezenlijke vormvoorschriften inhoudt, daar zij tot stand kwam zonder de voorgeschreven raadpleging van de Raad, althans daar de beschikking niet van zodanige raadpleging gewaagt. Het feit dat hiervan wèl sprake is in de beschikking 2-52 — waarnaar eerstgenoemde beschikking verwijst — kan het verzuim van die raadpleging in het tweede geval niet rechtvaardigen, daar de bij beschikking 3-52 geregelde materie overeenstemt met de in artikel 50, paragraaf 2, bedoelde gevallen.

Verzoekster herinnert voorts aan de totstandkoming van genoemde beschikkingen en concludeert daaruit dat de eerste beschikking (2-52) op sommige punten geen rekening houdt met het door de Raad uitgebrachte advies, en dat de tweede (3-52) — gelijk gezegd — werd aangenomen zonder dat bedoelde Instelling werd geraadpleegd, of van die raadpleging melding werd gemaakt.

Verweester merkt op dat *verzoekster* de in artikel 50, tweede lid, van het Verdrag voorkomende term (Franse tekst « assiette ») onjuist vertaalt door « applicazione » (en niet door « imponibilità »); zij geeft aldus, aan de algemene beschikking 3-52 « met betrekking tot het bedrag en de wijze van toepassing der heffingen » een strekking welke veeleer toekomt aan beschikking 2-52 houdende de « wijze van vaststelling » der heffingen. De verplichte raadpleging van de Raad is evenwel slechts voorzien voor deze wijze van vaststelling (beschikking 2-52); de Hoge Autoriteit was derhalve niet gehouden de Raad te consulteren met betrekking tot de beschikking 3-52, welke slechts ter uitvoering van de voorgaande beschikking werd gegeven.

Overigens werd de Raad hoewel daarvan alleen in de beschikking 2-52 melding werd gemaakt, inderdaad over deze gehele materie geraadpleegd;

Schending van artikel 36, eerste lid, en artikel 50, paragraaf 3, van het Verdrag, junctis artikel 6 van beschikking 3-52 en beschikking 29-55

Verzoekster is van oordeel dat tussen de beide genoemde verdragsbepalingen een nauwe samenhang bestaat en dat de wetgever blijkens het in het Verdrag voorziene sanctiestelsel

1. het maximumtarief voor de verhogingen heeft vastgesteld (5 % per kwartaal);
2. ten behoeve van de betrokken ondernemingen heeft voorzien dat de tenlastelegging haar zal worden medegedeeld zodat zij zich daarop kunnen verweren en dat de daarna op te leggen sanctie zal worden vastgesteld naar evenredigheid van het begane verzuim en met inachtneming van eventuele verzachtende omstandigheden.

Met haar beschikkingen 3-52 (artikel 6) en 29-55 werpt de Hoge Autoriteit dit stelsel omver, daar zij :

- de Verdragsbepalingen waarbij de maximumverhogingen wegens vertraging werden vastgesteld niet eerbiedigt;
- een sanctie oplegt zonder de omstandigheden te waarden welke mogelijk tot vermindering of kwijtschelding daarvan zouden kunnen leiden en zonder van te voren van haar grieven kennis te geven. Aan dit stelsel is onder meer het volgende bezwaar verbonden : daar krachtens artikel 92 van het Verdrag de beschikkingen van de Hoge Autoriteit, waarbij geldelijke verplichtingen worden opgelegd, titel van tenuitvoerlegging vormen, kan de gedwongen executie ten laste van een in verzuim zijnde onderneming worden voortgezet nog vóór de Hoge Autoriteit over een eventuele vermindering of kwijtschelding heeft beslist;
- een onveranderlijk tarief voor de verhogingen vaststelt zonder rekening te houden met de aard en de ernst van het te bestraffen verzuim, noch ook met de vraag of er sprake is van recidive;
- zij het Hof belemmert bij de rechterlijke toetsing van zodanige gevallen, welke krachtens het geldende stelsel slechts mogelijk is op grondslag van een tenlastelegging; de Hoge Autoriteit doet de opgelegde sanctie echter uitsluitend op een berekening steunen.

Het is dan ook niet juist dat de bij artikel 6 van beschikking 3-52 in artikel 50, paragraaf 3, van het Verdrag aangebrachte wijziging ten gunste van de justitiabelen zou strekken. Doch, wat hiervan ook zij, het is duidelijk dat een verdragsnorm niet wettig door een beschikking gewijzigd kan worden.

Verweerster wijst er in de eerste plaats op dat deze grief reeds in de zaak 1-63 werd behandeld en merkt voorts op :

- beschikking 3-52 wijzigt de regel van artikel 50, paragraaf 3, van het Verdrag (waarbij jaarlijkse verhogingen tot een beloop van 20 % worden voorzien) in die zin, dat zij de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit beperkt tot het toepassen van een tarief hetwelk 12 % niet te boven gaat. Deze bepaling is derhalve gunstig voor verzoekster en zij mist dus het vereiste belang om die te bestrijden;
- de moratoire verhogingen zijn niet automatisch opgelegd, daar de onderneming in de gelegenheid werd gesteld verweer te voeren nog vóór de beschikking van 8 april 1964 werd genomen;
- door de moratoire verhogingen te verminderen heeft de Hoge Autoriteit rekening gehouden met de bijzondere omstandigheden van de onderneming;

C — Ten aanzien van de individuele beschikkingen van 13 februari 1959 en van 8 april 1964, alsmede van de algemene beschikkingen 3-52 en 31-55

Verzoekster draagt een reeks van grieven voor tegen de ambtshalve verrichte schatting van haar produktie over de maanden maart tot oktober 1958 en de wijze waarop de door haar tot 1960 betaalde heffingsbijdragen werden berekend.

Met name stelt zij dat de berekening van de belastbare hoeveelheid schroot over eerstgenoemde periode eerst bekend gemaakt werd in het verweerschrift in de zaak 22-59 en dus niet vooraf werd gemotiveerd en ter kennis van verzoekster gebracht; dit zou in strijd zijn met de beslissing van het Hof in de zaak 9-56, dat de betrokken onderneming in geval van ambtshalve verrichte schatting in staat gesteld moet worden kennis te nemen van de voor de berekening van zijn schuld toegepaste regels.

Dit is des te ernstiger daar de door verzoekster over bedoelde periode verstrekte gegevens tot een beduidend lagere uitkomst leidden dan die welke door de Hoge Autoriteit ambtshalve werd vastgesteld. Dit verschil moet worden verklaard uit het feit dat verzoekster in de tweede helft van 1958 haar ovens van 8 tot 10 ton heeft stilgelegd, zodat haar onderneming sindsdien slechts werkte met 1 oven van geringe produktie.

Deze grieven zien op de volgende beschikkingen :

1) *de individuele beschikking van 8 april 1964*, voor zover het opleggen van moratoire verhogingen op grondslag van een onwettig berekende hoofdschuld een détournement de pouvoir zou inhouden;

2) *de individuele beschikking van 13 maart 1959*, voor zover deze bevestigd zou zijn door de beschikking van 8 april 1964 waarvan zij de

juridische basis vormde. Verzoekster meent dat deze beschikking met name een schending van artikel 47 van het Verdrag oplevert;

3) *de algemene beschikking 31-55* voor zover artikel 4, waarbij aan de Hoge Autoriteit de bevoegdheid wordt toegekend de belastbare hoeveelheid en het bedrag van de heffing ambtshalve vast te stellen, een schending oplevert van artikel 47 van het Verdrag; immers deze bevoegdheid is onbeperkt en opent de mogelijkheid tot willekeur;

4) *de algemene beschikking 3-52 en de daarin nadien aangebrachte wijzigingen* voor zover daarbij het heffingsstarief op een hoger peil werd gehandhaafd dan ter dekking van de in artikel 50, paragraaf 1, van het Verdrag bedoelde uitgaven nodig was, hetgeen met name geschiedde om een groot deel van de heffing te bestemmen voor het garantiefonds en de speciale reserve, hoewel deze in genoemd artikel niet zijn voorzien. Wegens de overmatig zware fiscale last als gevolg van de heffingen tot aan juni 1963, was verzoekster genoodzaakt van de uitvoering van de voorgenomen modernisering harer installaties af te zien, hetgeen in strijd zou zijn met de doelstellingen, neergelegd in de artikelen 3, c) en d) en 5 van het Verdrag.

Op al deze grieven antwoordt *verweerster* met een uiteenzetting van de aan de bestreden berekeningen voorafgaande feiten; zij acht deze berekeningen evenals de toegepaste criteria gerechtvaardigd. Met name wijst zij er op dat zij artikel 4 van beschikking 31-55 heeft toegepast daar verzoekster, ondanks herhaalde aanmaningen, de aangiften met betrekking tot haar produktie niet had overgelegd.

Tot 5 november 1958 werd het bedrag der heffing echter bepaald op grondslag van bedoelde criteria en wel bij de individuele beschikking van 13 februari 1959.

Tegen deze beschikking heeft verzoekster beroep ingesteld in de zaak 22-59.

Verweerster merkt nader op,

- verzoekster heeft zich beperkt tot bestrijding van de ambtshalve verrichte schatting over de aan december 1965 voorafgaande periode, toen de algemene beschikking 31-55 nog niet werd toegepast;
- verzoekster heeft verzuimd er op te wijzen dat zij op 9 december 1955 aan de Hoge Autoriteit een schriftelijke en behoorlijk ondertekende verklaring heeft afgegeven met betrekking tot de periode januari 1953-november 1955. Weliswaar heeft zij getracht deze verklaring van valsheid te betichten, doch het Hof heeft deze vordering afgewezen;
- na de in 1960 met de Hoge Autoriteit gevoerde onderhandelingen, heeft verzoekster afstand van instantie gedaan in de zaak 22-59. Bij die gelegenheid werd tussen partijen een afbetalingsregeling overeengekomen voor het over de periode 1953 tot december 1960 aan heffing verschuldigde bedrag, zulks met

inbegrip van de periode april tot oktober, ten aanzien waarvan de Hoge Autoriteit ambtshalve tot schatting was overgegaan. Intussen begon zij met ingang van de produktiemaand januari 1961 de vervallen heffingsbijdragen af te lossen.

Uit dit geheel van gedragingen van verzoekster blijkt derhalve, aldus verweerster, dat zij van een betwisting van het litigieuze punt had afgezien en dat zij de verklaring van oerusting bevestigde welke zij zowel met betrekking tot de algemene heffingsbeschikkingen als de individuele beschikking van 13 februari 1959 had afgegeven.

Behalve nietigverklaring van de beschikking van 8 april 1964 — en bijgevolg de kwijtschelding van de moratoire verhogingen — vordert verzoekster meer subsidiair een wijziging van bedoelde beschikking in dier voege dat deze verhogingen zullen worden verminderd. Zij stelt daartoe dat de haar opgelegde verhogingen buitensporig zijn en wijst voorts nog op de volgende feiten :

- de onderneming Macchiorlati is een familievennootschap van bijzonder geringe omvang;
- de overmatige verhogingen zijn slechts weinig geringer dan het jaarlijkse maximum voorzien voor een ernstig, zelfs frauduleus, verzuim bij de betaling der heffing;
- het bedrag van de Hoge Autoriteit zelve was mede de oorzaak van de vertraging bij het voldoen der heffingsbijdragen;
- het bestaan van een afspraak met betrekking tot de algehele kwijtschelding der verhogingen, of althans de bij verzoekster te dien aanzien gewekte overtuiging;
- de betekenis van de Hoge Autoriteit dat verzoekster de bedingen van de dading van 21 april 1960 geheel is nagekomen;
- de opportuniteit van toepassing der verjaring althans voorzover het de moratoire verhogingen betreft;
- de willekeurige en abstracte wijze waarop de Hoge Autoriteit de berekeningen heeft opgesteld, waarbij zij niet heeft overwogen dat verzoekster gedurende de in aanmerking komende periode genoodzaakt was haar produktie te verminderen.

Verweerster meent dat deze grief op een onjuiste interpretatie der feiten berust. Met name voert zij nog ter zake de volgende feiten aan :

- de talrijke door de Hoge Autoriteit tot verzoekster gerichte brieven waarin zij overlegging verlangt van de vereiste verklaringen, alsmede de door haar inspecteurs bij herhaling verrichte controles, bewijzen reeds dat de Instelling met de nodige zorgvuldigheid is te werk gegaan. Indien de Hoge Autoriteit geaarzeld heeft ter zake *bevelen* te geven dan geschiedde zulks slechts omdat zij de autonomie van de ondernemingen pleegt te ontzien en omdat zij de te kiezen middelen aan de concrete situaties pleegt aan te passen;
- een schikking, waarbij de verhogingen werden kwijtgescholden, kwam nimmer tot stand. Ook is er geen sprake van dat de

onderneming op dit punt enige hoop mocht koesteren; bovendien is het feit van een dergelijke verwachting zonder enig belang;

- het bedrag van de verhogingen is geenszins overdreven indien men het vergelijkt met de tarieven in de fiscale wetgevingen der Lid-Staten. Dit, overigens bescheiden, bedrag komt slechts overeen met de renten van een kapitaal waarover verzoekster ten onrechte beschikte. Een verdere verlaging van dit bedrag of kwijtschelding daarvan, zou een discriminatie inhouden tussen de ondernemingen uitsluitend ten gunste van verzoekster;
- met betrekking tot de beschikking van 13 februari 1959 kan geen beroep op verjaring worden gedaan, daar deze werd onderbroken door verschillende feiten, zoals het aanhangig maken van twee beroepen en het geven van verdere beschikkingen met betrekking tot de onderhavige zaak. Verjaring moet eveneens uitgesloten worden geacht ten aanzien van de aan de beschikking van 13 februari 1959 voorafgaande periode, zulks zowel daar de vervallen bedragen gedurende 10 jaar opeisbaar blijven, als op grond van de omstandigheid dat de verjaring onderbroken werd door de brieven welke de Hoge Autoriteit in de jaren 1954 tot 1958 heeft geschreven. De door verzoekster geuite twijfel ten aanzien van de onderbreking van de verjaring vindt geen steun in het Italiaanse recht.

Verweerster concludeert dat aan de rechtsgelijkheid en de beginnelen van billijkheid voorrang toekomt boven de door verzoekster aangevoerde argumenten van subjectieve aard;

IV — Het procesverloop

Overwegende dat de procedure het normale verloop heeft gevolgd; dat het Hof, gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, heeft beslist dat er geen aanleiding bestaat tot het bevelen van een instructie;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

De ontvankelijkheid van het beroep

Overwegende dat het beroep is gericht tegen de beschikking van 8 april 1964 waarbij aan verzoekster overeenkomstig artikel 6 van de beschikking 3-52 de verplichting wordt opgelegd tot betaling van moratoire verhogingen wegens niet-tijdige voldoening der verschuldigde heffingsbijdragen;

dat laatstgenoemde beschikking steunt op artikel 50, paragraaf 3, van het Verdrag krachtens hetwelk de Hoge Autoriteit de bijdragen van de ondernemingen, welke de beschikkingen met betrekking tot de heffing gegeven niet naleven, kan verhogen;

dat deze verhogingen derhalve geldstraffen of dwangsommen zijn in de zin van artikel 36 van het Verdrag;

dat de bij artikel 6, derde lid, van beschikking 3-52 aan de Hoge Autoriteit toegekende bevoegdheid daarvoor geheel of gedeeltelijk kwijtschelding te verlenen wanneer haar zulks gerechtvaardigd voorkomt, er op duidt dat bedoelde verhogingen geen moratoire interesten vormen;

dat krachtens artikel 36, tweede lid, van het Verdrag tegen de geldstraffen beroep in volle omvang kan worden ingesteld;

Overwegende dat verzoekster haar beroep in hoofdzaak doet steunen op de onregelmatigheid van de beschikking van 13 februari 1959 en van zekere algemene heffingsbeschikkingen en zij daartoe stelt dat, nu bedoelde beschikkingen de rechtsgrondslag vormen van de bestreden beschikking, haar onregelmatigheid tot nietigverklaring daarvan moet leiden;

dat verweerster deze middelen niet ontvankelijk acht;

Overwegende dat artikel 36, derde lid, van het Verdrag niet toelaat, dat een eisende partij zich behalve op de onregelmatigheid van algemene beschikkingen en aanbevelingen, bovendien nog beroept op de onregelmatigheid van beschikkingen en aanbevelingen welke rechtstreeks tot hem werden gericht;

dat zodanige interpretatie in strijd zou zijn met het beginsel van artikel 33; dat toch met de in die bepaling voorziene peremptoire beroepstermijn juist wordt beoogd te voorkomen dat de vraag naar de wettigheid der genomen administratieve beschikkingen steeds weer zou kunnen worden opgeworpen;

dat de beschikking van 13 februari 1959 een individuele, tot verzoekster gerichte beschikking is; dat waar de beroepstermijn van 1 maand is verstreken, verzoekster de onwettigheid van deze beschikking niet via artikel 36, derde lid, van het Verdrag kan invoeren;

dat derhalve de door verzoekster tegen deze beschikking voorgedragen middelen niet ontvankelijk zijn;

Overwegende dat de onwettigheid van algemene beschikkingen slechts tot grondslag van een exceptie van onwettigheid kan dienen voor zover er een onmiddellijk verband rechtens bestaat tussen bedoelde algemene beschikkingen en de bestreden handeling;

dat in het onderhavige geval bij de bestreden handeling slechts de door verzoekster verschuldigde bedragen wegens moratoire verhogingen werden vastgesteld, terwijl het achterstallige gedeelte van de hoofdschuld in de beschikking van 13 februari 1959 werd bepaald;

dat er derhalve tussen de bestreden beschikkingen en de gewraakte algemene beschikkingen rechtens geen onmiddellijk verband bestaat voor zover in deze laatste het tarief van de heffing en de criteria voor de berekening worden geregeld;

dat mitsdien de door verzoekster tegen de algemene heffingsbeschikkingen voorgedragen middelen slechts ontvankelijk zijn voor zover

zij betrekking hebben op die bepalingen van deze beschikkingen waarop de bestreden beschikking van 8 april 1964 berust;

Ten principale

De primaire vordering

De beschikking van 8 april 1964

1. Overwegende dat verzoekster stelt dat deze beschikking onregelmatig geacht moet worden daar zij niet voldoende met redenen is omkleed; dat zij daartoe allereerst aanvoert dat de gegeven overwegingen verward zijn en zij enkele gedeelten daarvan citeert, waaruit zou blijken dat bedoelde motivering zakelijk onjuist en tegenstrijdig is;

dat echter, wanneer men deze gedeelten in verband met hun context beschouwt, de onderhavige beschikking formeel voldoende gemotiveerd moet worden geacht;

dat daarin toch de gegevens, zowel feitelijk als rechtens, waarop zij berust duidelijk zijn weergegeven;

dat verzoekster voorts stelt dat bedoelde beschikking niet de redenen vermeldt waarom de Hoge Autoriteit gemeend heeft haar verzoek om kwijtschelding van de moratoire verhogingen te moeten afwijzen;

dat de Hoge Autoriteit krachtens artikel 36, derde lid, van het Verdrag wél gehouden is de betrokkenen alvorens hun geldstraffen worden opgelegd, te horen, doch niet om uitdrukkelijk de gronden te vermelden waarop zij het voorgedragen verweer afwijst;

dat in casu verzoekster behoorlijk in de gelegenheid is gesteld tot het voeren van verweer nog vóórdat de bestreden beschikking werd gegeven; dat bovendien de redenen, waarom de Hoge Autoriteit deze opmerking onvoldoende heeft geacht, impliciet zijn weergegeven in dat gedeelte van de motivering der beschikking waarin zij zich uitspreekt over soortgelijke door verzoekster op 20 februari 1962 geformuleerde bezwaren;

dat het middel mitsdien niet gegrond is;

2. Overwegende dat verzoekster voorts stelt dat de Hoge Autoriteit een détournement de pouvoir heeft begaan, daar zij haar eis tot betaling van de moratoire verhogingen heeft gehandhaafd hoewel zij in het onderhoud van 21 april 1960 aan verzoekster zou hebben toegezegd dat deze verhogingen zouden worden kwijtgescholden indien de achterstallige heffingsbijdragen regelmatig zouden worden voldaan;

dat zij hieraan toevoegt dat zij op grond van deze toezegging afstand van instantie heeft gedaan in de zaak 22-59;

dat zij hiertoe voorts verwijst naar een gedeelte van de sedert 21 april 1960 tussen partijen gevoerde briefwisseling en bewijs aanbiedt met betrekking tot zekere mondelinge toezeggingen welke haar door ambtenaren van de Hoge Autoriteit zouden zijn gedaan;

Overwegende dat uit de brief van de Hoge Autoriteit van 6 mei 1960 niet blijkt dat zij een belofte in voormelde zin zou hebben gegeven;

dat krachtens de algemene rechtsregels met betrekking zowel tot de uitoefening van het bestuursgezag, als de geldigheid of de rechtskracht van dadingen, zodanige toezegging formeel door de verantwoordelijke instanties van de Hoge Autoriteit had moeten zijn goedgekeurd;

dat zulks te meer klemmt in het onderhavige geval, daar bedoelde belofte inhield dat de Hoge Autoriteit afstand deed van aanspraken welke uit een door het bevoegde gezag gegeven beschikking voortvloeien;

dat verzoekster bij brieven van 11 mei 1960 en 20 februari 1962 andermaal ontheffing van de opgelegde verhogingen heeft verzocht, doch zonder daarbij gewag te maken van de dading krachtens welke zij de bedoelde vrijstelling reeds zou hebben verkregen;

dat uit het voorgaande volgt dat het door verzoekster gedane bewijsaanbod als niet ter zake dienend moet worden afgewezen;

dat het middel derhalve moet worden verworpen;

3. Overwegende dat verzoekster voorts nog aanvoert dat de beschikking van 8 april 1964 een schending inhoudt van de algemene beschikking 3-52, daar bij de berekening der verhogingen de bedragen naar boven zouden zijn afgerond, waardoor het in dat artikel genoemde globale tarief van 1% zou zijn overschreden;

dat bedoelde bedragen inderdaad — doch slechts voor fracties van een lire — zowel naar boven als naar beneden zijn afgerond, met als gevolg dat de totale schuld van verzoekster met 0,38 Lire werd verhoogd; dat deze bewering niet is betwist;

dat deze uiterst geringe verhoging evenwel ruimschoots werd gecompenseerd door het bedrag waarmee de Hoge Autoriteit die verhogingen heeft verminderd;

dat het totale bedrag daarvan derhalve het in artikel 6 van beschikking 3-52 genoemde tarief van 1% niet te boven gaat;

dat het middel mitsdien niet gegrond is;

De algemene beschikkingen 3-52 en 29-55

1. Overwegende dat verzoekster stelt dat artikel 6 van beschikking 3-52, alsmede de beschikking 29-55, niet in overeenstemming zijn met artikel 50, paragraaf 3, van het Verdrag waarbij de maximumgrens van de moratoire verhogingen wordt vastgesteld;

dat bedoelde bepalingen bovendien in strijd zouden zijn met het in artikel 36 van het Verdrag neergelegde beginsel dat de betrokkenen, alvorens hun een geldstraf wordt opgelegd, tot het voeren van verweer in staat moeten worden gesteld;

dat voornoemd artikel 6 een vast tarief zou voorzien voor de moratoire verhogingen, ongeacht de aard en de ernst van het te bestraffen en los van de vraag of er sprake is van recidive;

Overwegende, wat dit eerste middel betreft, dat artikel 6 van beschikking 3-52 een jaarlijkse verhoging van 12% voorziet, terwijl in

artikel 50, paragraaf 3, van het Verdrag een jaarlijkse verhoging van maximaal 20% wordt genoemd;

dat derhalve bedoeld artikel 6 de door het Verdrag voor de moratoire verhogingen vastgestelde grens niet overschrijdt en derhalve niet geacht kan worden een schending van het Verdrag op te leveren;

Overwegende, wat het tweede middel betreft, dat de verhogingen in casu niet in strijd met artikel 36, derde lid, van het Verdrag werden opgelegd, daar verzoekster nog vóór de individuele beschikking van 8 april 1964, waarbij deze maatregel werd genomen, in staat werd gesteld verweer te voeren;

Overwegende ten slotte wat het derde middel betreft, dat blijkens de beschikking van 14 november 1962 — welke grotendeels in de bestreden beschikking werd overgenomen — het bedrag der verhogingen reeds met 2 000 000 Lire werd verminderd;

dat de Hoge Autoriteit derhalve blijkbaar rekening heeft gehouden zowel met de individuele omstandigheden van verzoekster als met de feiten welke een verzachting van de opgelegde straf zouden kunnen rechtvaardigen;

dat deze middelen derhalve als zijnde ongegrond moeten worden verworpen;

2. Overwegende dat verzoekster voorts nog stelt dat beschikking 3-52 onwettig zou zijn, daar zij zonder voorafgaande raadpleging van de bijzondere Raad van Ministers genomen zou zijn, gelijk artikel 50, paragraaf 2, van het Verdrag voorschrijft, welke bepaling eveneens toepassing zou moeten vinden voor de moratoire verhogingen;

dat deze bepaling slechts ziet op de wijze van vaststelling en inning van de heffing; dat de wetgever, indien hij de strekking van deze voorschriften mede had willen uitbreiden tot de in het volgende lid geregelde verhogingen, zulks uitdrukkelijk zou hebben bepaald;

dat, waar het hier bepalingen betreft welke op straffe van nietigheid voor de beschikkingen van de Hoge Autoriteit in acht te nemen regels bevatten, de toepassing daarvan niet bij wege van interpretatie mag worden uitgebreid op in het Verdrag niet bepaaldelijk genoemde gevallen;

dat dit middel derhalve ongegrond is;

De meer subsidiaire vordering

Overwegende, dat verzoekster ten slotte, meer subsidiair, vordert, dat de moratoire verhogingen naar billijkheid op een lager bedrag zullen worden vastgesteld;

dat zij zich daartoe op een aantal feiten beroept zoals : de buitensporige hoogte der geldstraf, de bescheiden omvang der onderneming, de regelmatige afdoening van de hoofdschuld enzovoort;

Overwegende, dat bedoelde verhogingen het in artikel 50, paragraaf 3, van het Verdrag voorziene maximum niet te boven gaan;

dat het totale bedrag, gelijk dit in de beschikking van 14 november bij reductie werd vastgesteld, niet overmatig hoog is in verhouding tot de hoofdschuld en evenmin onevenredig met de financiële draagkracht van de gemiddelde onderneming;

dat verzoekster niet het bewijs heeft geleverd, dat zij in economische moeilijkheden verkeert, welke een verdere vermindering der opgelegde moratoire verhogingen zouden kunnen rechtvaardigen;

dat het Hof derhalve geen aanleiding ziet in casu de door verweerster bepaalde strafmaat te wijzigen;

dat de vorderingen van verzoekster derhalve moeten worden afge-
wezen;

T e n a a n z i e n v a n d e k o s t e n

Overwegende dat krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de partij, die in het ongelijk is gesteld, in de kosten zal worden veroordeeld;

dat verzoekster in casu in het ongelijk werd gesteld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 14, 15, 33, 36, 50 en 92 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Protocol betreffende het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

H E T H O F V A N J U S T I T I E,

rechtdoende,

Verwerpt het beroep;

Veroordeelt verzoekster in de proceskosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg, eenendertig maart negentienhondervijfenzestig.

Hammes

Donner

Lecourt

Delvaux

Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op eenendertig maart negentienhondervijfenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President,
Ch. L. Hammes